

strašně polekal, když před sebou viděl veliké poštolčí oko, ale když kamarádku poznal, uklidnil se a zeptal se jí, čemu vděčí za její návštěvu.

„Už i šišky na stromech si povídají o tvé touze poznávat nová místa,“ řekla poštolka, „a proto jsem se rozhodla, že ti trošku pomůžu a odnesu tě, kam jen budeš chtít. Pro mě to není žádný problém.“

Filipínek byl ohromně šťastný, ale nedovedl si představit, jak na poštolce poletí. Raději se zeptal, jestli to není nebezpečné.

„Bát se rozhodně nemusíš, nejsi ani první, ani poslední skřítek, který využije mé nabídky vidět svět z výšky. Ale teď už dost povídání, pohodlně se mi posaď za krk, chytني se peříček a letíme,“ řekla natěšeně poštolka. Když se Filipínek usadil, roztáhla křídla a vznesla se nad stromy. Chvilí jen tak kroužila ve výšce, aby si zvykla na zátěž na zádech

a aby Filipínek ztratil strach z létání, a když se zdálo, že je vše v pořádku, zeptala se, kam by se rád podíval. Filipínek bezmyšlenkovitě odpověděl: „Na květinovou louku.“

„Dobrá, ale to je dlouhá cesta. Pevně se drž a užívej si let,“ řekla poštolka a začala mávat křídly a pomalu se blížila k louce. Filipínek se nemohl nabažit krásy pod sebou. Z pavučiny, na které se snášel ze skály při návratu od ježka, toho viděl dost, ale z poštolčiných zad to bylo mnohokrát lepší. Krajina se pod ním jenom míhala a Filipínek užasle sledoval, jak se mění barvy lesa podle toho, zda byl jehličnatý nebo listnatý, klikatění potoků, srnky na pasekách, skotačící liščata se starou liškou a spoustu dalšího. Poté se podíval na poštolku, protože cítil, že ho po očku pozoruje, a viděl, jak se na něj očima směje a zobáčkem ukazuje před sebe. Filipínek tedy upřel oči do

